

Mindeord om Kurt Westergaard og Lars Vilks

Velkommen og vel mødt alle sammen til denne festdag, hvor vi både skal afholde vores generalforsamling og bagefter uddele årets Sappho-pris.

Inden vi går i gang med dagens program, skal vi dog til noget mere trist: Vi har inden for få måneder mistet to af de største ytringsfrihedssikoner og to af Trykkefrihedsselskabets bedste venner, bladtegneren Kurt Westergaard og kunstneren Lars Vilks.

Kurt Westergaards død var om ikke ventet, så dog ikke noget chok, for han var blevet tiltagende skrøbelig de seneste år.

Det var til gengæld et kæmpe chok, som vi stadig ikke er kommet ud af at modtage nyheden om Lars Vilks' pludselige og voldsomme død i en trafikulykke, hvor også hans to livvagter mistede livet.

Kurt Westergaard og Lars Vilks: to mænd og to kunstnere, der var meget forskellige, men som alligevel fik afgørende fællesnævner i deres liv:

- De blev begge trukket ind i kampen for det frie ord ufrivilligt og ad bagvejen – simpelthen fordi de bare gjorde deres arbejde.
- De insisterede begge to på deres kunstneriske frihed og deres ret til at udøve den,
- og de nægtede begge at sige undskyld eller bøje sig for voldsmandens veto.

Det gav dem fuldt fortjent ikonisk status som forkæmpere for ytringsfriheden også – og ikke mindst – fordi det fik så store personlige omkostninger for dem: to uskyldige tegninger af Muhammed med en bombe i turbanen og Muhammed som rundkørselshund sendte Westergaard og Vilks i livslang politibeskyttelse med ekstreme begrænsninger i deres bevægelsesfrihed til følge.

Men de beklagede sig aldrig, og de bar deres skæbne med overskud og afklarethed.

Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og holde et øjeblik stilhed for Kurt Westergaard og Lars Vilks

Æret være Kurt Westergaards og Lars Vilks' minde.